

**ปัญหาเกี่ยวกับการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายของผู้มีเงินได้
ซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย
ต่างประเทศและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทยตามมาตรา 70 แห่งประมวล
รัษฎากร¹**

อินทรามาส พันฐานภินทร์²

1. บทนำ

การจัดเก็บภาษีอากรนอกจากมีวัตถุประสงค์ในการหารายได้เพื่อให้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายของรัฐบาลแล้ว ในปัจจุบันภาษีอากรเป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลในการกระจายรายได้ รวมถึงส่งเสริมความเจริญเติบโตทางธุรกิจ การค้า ช่วยรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ช่วยควบคุมการบริโภคของประชาชน หรือเพื่อตอบสนองนโยบายบางประการของรัฐบาล อาทิ ส่งเสริมการศึกษาสวัสดิการทางสังคมและสวัสดิการอื่น ๆ เป็นต้น

เนื่องจากศตวรรษที่ 20 ได้มีการปฏิวัติยุคดิจิทัล (Digital revolution) ทำให้รัฐบาลทั่วโลกต้องตระหนักถึงศักยภาพของการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบของการประกอบธุรกิจและรูปแบบของผู้ที่ประกอบธุรกิจ ซึ่งรูปแบบการประกอบธุรกิจดังกล่าวทำให้บริษัทข้ามชาติสามารถเข้าถึงตลาดในประเทศต่าง ๆ ได้ทั่วโลก และในปัจจุบันมีผู้ประกอบการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารของการประกอบธุรกิจ อินเทอร์เน็ตจึงถือได้ว่าเป็นสถานที่ในการประกอบธุรกิจแห่งใหม่ และการขายสินค้าผ่านอินเทอร์เน็ตไม่จำเป็นต้องมีการปรากฏตัวในทางกายภาพ จึงทำให้มีผู้กล่าวว่าการขายสินค้าผ่านอินเทอร์เน็ตเป็นสถานที่ที่ไม่มีการจัดเก็บภาษี (Tax-free zone) และเมื่อพิจารณาถึง

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาเกี่ยวกับการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายของผู้มีเงินได้ ซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทยตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.วิณัฏฐา แสงสุข และคณะกรรมการสอบคือผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รติชัย รตทอง รองศาสตราจารย์ ดร.วิณัฏฐา แสงสุข และรองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาภาษีอากร คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทบัญญัติในประมวลรัษฎากรของประเทศไทยแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่สามารถใช้บังคับในการจัดเก็บภาษีเงินได้จากบริษัทต่างประเทศจากการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ได้³

ในปี ค.ศ. 2000 องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (The Organization for Economic Cooperation and Development หรือ OECD) ได้แก้ไขเพิ่มเติมคำอธิบายอนุสัญญาภาษีซ้อน (Commentary) โดยอธิบายว่า Server อาจถือเป็นสถานประกอบการถาวรได้ เพื่อให้รัฐแหล่งเงินได้สามารถจัดเก็บภาษีอันเนื่องมาจากการขายสินค้าทางการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ได้ โดยถือเป็นเงินประเภทจากกำไรธุรกิจได้ในสถานการณ์ดังนี้

- 1.Server ได้ใช้และควบคุมโดยบริษัทต่างประเทศ
- 2.บริษัทต่างประเทศประกอบธุรกิจไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนผ่าน Server
- 3.Server ได้มีที่ตั้งอย่างถาวร (Fixed location)
- 4.บริษัทต่างประเทศประกอบธุรกิจผ่าน Server ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้

5.การประกอบธุรกิจของบริษัทต่างประเทศจะต้องเป็นส่วนสำคัญหรือส่วนหลัก (Essential or core part of business) อย่างไรก็ตาม แม้ว่า OECD จะได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมคำอธิบายอนุสัญญาภาษีซ้อน (Commentary) ของตนเองก็ตาม แต่การพิจารณาว่า Server ถือเป็นสถานประกอบการถาวรไม่ได้ทำให้รัฐแหล่งเงินได้สามารถจัดเก็บภาษีเงินได้จากกำไรธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังทำให้บริษัทต่างประเทศสามารถวางแผนภาษี เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีจากกำไรธุรกิจได้ง่ายขึ้น⁴

ปัจจุบันมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์(Electronic Data Interchange หรือ EDI) หรือระบบการเชื่อมต่อระหว่างเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่จำนวนหลายเครื่องเข้าด้วยกันทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์จำนวนมากสามารถติดต่อกันได้ทั่วโลก เรียกว่า อินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้การติดต่อสื่อสารข้ามประเทศมีความสะดวก รวดเร็วมาก เป็นผลให้เกิดการประกอบธุรกิจผ่านอินเทอร์เน็ต กล่าวคือ ประกอบธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic commerce หรือ e-commerce) เช่น การติดต่อกันผ่าน เฟซบุ๊คหรือยูทูปซึ่งเป็นเครือข่ายสังคม ทำให้ได้รับเงินได้เกี่ยวกับการโฆษณา ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์จัดเก็บภาษีเงินได้จากการประกอบธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ คือพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 48) พ.ศ. 2562 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรองรับระบบภาษีและเอกสารธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ตามแผน

³สุกิจชัย สิริชัยรังสรรค์, สาระนินพนธ์ “การจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลจากบริษัทต่างประเทศจากการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์” มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548. บทคัดย่อ.

⁴เรื่องเดียวกัน หน้า 1-2.

ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระบบการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ (เนชั่นแนล อีเพย์เมนต์) ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 21 มีนาคม 2562 แต่กฎหมายดังกล่าวยังไม่ได้ระบุให้จัดเก็บภาษีครอบคลุมถึงกรณีที่บริษัทต่างประเทศซึ่งเป็นเครือข่ายสังคมได้รับเงินได้เกี่ยวกับการโฆษณาจากบุคคลในประเทศไทยซึ่งเป็นรัฐแหล่งเงินได้ โดยที่บริษัทต่างประเทศนั้นมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทยแต่อย่างใด ผู้ศึกษาจึงพบว่าเป็นปัญหาที่จะได้อธิบายต่อไป ตลอดถึงวิเคราะห์และเสนอแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในอนาคต

เนื่องจากอินเทอร์เน็ตถือเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารของการประกอบธุรกิจอินเทอร์เน็ตจึงถือได้ว่าเป็นสถานที่ในการประกอบธุรกิจใหม่ และรัฐบาลจะต้องมีการกำหนดกรอบของกฎหมายในการควบคุมการประกอบธุรกิจ ซึ่งเดิมการจัดเก็บภาษีจากการขายสินค้าได้จะต้องมีการปรากฏตัวในทางกายภาพ แต่การขายสินค้าผ่านอินเทอร์เน็ตไม่จำเป็นต้องมีการปรากฏตัวในทางกายภาพ ทำให้มีผู้กล่าวว่าการขายสินค้าผ่านอินเทอร์เน็ตเป็นสถานที่ที่ไม่มีการจัดเก็บภาษี (Tax-free zone)^๕ ทำให้รัฐไม่สามารถจัดเก็บภาษีที่เกิดจากการประกอบธุรกิจผ่านอินเทอร์เน็ตซึ่งคิดเป็นเงินภาษีจำนวนมาก โดยเฉพาะการจัดเก็บภาษีจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทยตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร พบว่าเกิดปัญหาการจัดเก็บภาษีในกรณีที่ประเทศไทยเป็นประเทศแหล่งเงินได้ดังต่อไปนี้

2. ปัญหาเกี่ยวกับการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายของผู้มีเงินได้ซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทยตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร

การจัดเก็บภาษีเงินได้จากผู้มีเงินได้ซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทยตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวพบปัญหาเกี่ยวกับวิธีการหักภาษี ณ ที่จ่ายซึ่งเป็นภาษีสุดท้าย (Final Tax) สำหรับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(2) และมาตรา 40(6) และอำนาจในการจัดเก็บภาษีเงินได้ตามมาตรา 40 (8) รวมถึงการกำหนดอัตราภาษีสำหรับเงินปันผลตามมาตรา 40(4)(ข) แห่งประมวลรัษฎากรดังนี้

ประการแรก ปัญหาการหักภาษี ณ ที่จ่ายตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งกำหนดให้หักภาษี ณ ที่จ่ายสำหรับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(2)(3)(4)(5) หรือ (6) ที่จ่ายจาก

^๕เรื่องเดียวกัน หน้า 53.

หรือในประเทศไทย ซึ่งมีได้มีการแบ่งแยกประเภทของเงินได้พึงประเมินไว้ กล่าวคือ เงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(2) และมาตรา 40(6) นั้นเป็นเงินได้พึงประเมินที่มีลักษณะเป็นการรับทำงานให้ จึงจัดเป็นเงินได้ทางตรง (Active income) หรือเงินได้จากแรงงาน กล่าวคือ เงินได้ที่เกิดจากน้ำพักน้ำแรง การลงมือทำงานก่อนจึงจะได้รับเงินตอบแทน จึงแตกต่างกับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา

40(3)(4)และ(5) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งเป็นเงินได้จากทรัพย์สินทางปัญญา ดอกเบี้ย เงินปันผลและเงินได้จากการให้เช่าทรัพย์สิน โดยถือเป็นเงินได้ทางอ้อม (Passive income) ซึ่งมีลักษณะเป็นเงินได้ที่มีต้องใช้เงินพักน้ำแรง ดังนั้นวิธีการชำระภาษีจึงควรใช้วิธีการยื่นแบบประเมินเหมือนเช่นวิธีการจัดเก็บภาษีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) จะเหมาะสมกว่าการใช้วิธีการจัดเก็บแบบหักภาษี ณ ที่จ่าย เพราะการยื่นแบบประเมินภาษีจะช่วยให้ผู้จัดเก็บภาษีสามารถค้นหาและรวบรวมหลักฐานถิ่นฐาน สถานที่อยู่อาศัย เพื่อที่จะดำเนินการบังคับคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับหลักสะดวก(Convenience) ในการจัดเก็บภาษี

ประการที่สอง ปัญหาอำนาจการจัดเก็บภาษีเงินได้จากค่าโฆษณาอันเนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเงินได้ดังกล่าวจัดเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) และตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากรนั้นกำหนดให้หักภาษี ณ ที่จ่าย สำหรับบริษัทหรือนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่มีได้ประกอบกิจการในประเทศไทย ซึ่งมีเงินได้พึงประเมินตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40(2)(3)(4)(5) หรือ (6) ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย โดยมาตราดังกล่าวนั้นไม่ครอบคลุมให้มีอำนาจจัดเก็บเงินได้ที่ได้รับการโฆษณาอันเนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร และด้วยเหตุดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องต่อหลักการทำรายได้(Productivity) และเมื่อเปรียบเทียบกับกรอบกิจการในประเทศไทย เงินได้จากค่าโฆษณาอันเนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เข้าลักษณะเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร เงินค่าโฆษณาดังกล่าวจะต้องถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายตามในอัตราร้อยละ 2.0 ตามข้อ 10 ของคำสั่งกรมสรรพากรที่ ท.ป. 4/2528 เรื่องสั่งให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร ทั้งนี้เงินได้จากการโฆษณาอันเนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ประกอบการซึ่งเป็นนิติบุคคลต่างประเทศ และได้มีการใช้บริการนั้นภายในราชอาณาจักรนั้นตามประมวลรัษฎากรมาตรา 83/6(2) ได้กำหนดให้จัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มเพียงอย่างเดียว

โดยเมื่อพิจารณาตามหลักการของ OECD ในการจัดเก็บภาษีจากการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งกำหนดให้รัฐแหล่งเงินได้สามารถจัดเก็บภาษีเงินได้จากการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ตามหลักแหล่งเงินได้ (Source Rule)

อีกทั้งประเทศออสเตรเลียซึ่งเป็นประเทศในกลุ่มสมาชิกของ OECD ได้มีแนวการแก้ไข ปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้จากคำโฆษณาอันเนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ด้วยความ พยายามที่จะออกเป็นกฎหมายใหม่เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีเงินได้เนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์ อิเล็กทรอนิกส์เพื่อบังคับใช้ในการจัดเก็บภาษีเงินได้ดังกล่าว และได้มีการร่างข้อกำหนดให้ประเทศ แหล่งเงินได้มีสิทธิจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับหลักการของ OECD ในการจัดเก็บภาษีจากการพาณิชย์ อิเล็กทรอนิกส์ตามหลักแหล่งเงินได้ (Source Rule) ประกอบกับประเทศออสเตรเลีย มียุทธศาสตร์ เกี่ยวกับเศรษฐกิจดิจิทัล Australia's National Digital Economy Strategy 2011 (#au20) มีหน่วย งานที่รับผิดชอบ Ministry of Broadband, Communications and the Digital Economy โดยกำหนด นิยามเศรษฐกิจดิจิทัลของออสเตรเลีย ว่า “The global network of economic and social activities that are enabled by information and communications technologies, such as the internet, mobile and sensor networks.” และกำหนดวิสัยทัศน์ว่า By 2020 Australia will be among the world's leading digital economy กล่าวคือประเทศออสเตรเลียจะเป็นผู้นำเศรษฐกิจดิจิทัลภายในปี 2020 ซึ่ง เมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2562 ที่ผ่านมามีออสเตรเลียประกาศความมุ่งมั่นที่จะรอการดำเนินการของ OECD ก่อนนำไปใช้กับการจัดเก็บภาษีเรื่องเศรษฐกิจดิจิทัล ดังนั้นจึงควรแก้ไข ตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากรให้ครอบคลุมถึงกรณีที่บริษัทหรือนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย ต่างประเทศที่มีได้ประกอบกิจการในราชอาณาจักรไทยซึ่งมีเงินได้ตามมาตรา 40(8) ที่จ่ายจากหรือ ในประเทศไทย สำหรับเงินได้ที่ได้จากคำโฆษณาอันเนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อ ประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี

ประการสุดท้าย เป็นเรื่องการจัดเก็บภาษีเงินปันผลในกรณีห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้น ตามกฎหมายต่างประเทศและมีได้ประกอบกิจการในประเทศไทยซึ่งแม้จะมีหลักเกณฑ์การจัดเก็บ ภาษีเงินปันผลของประเทศไทยก่อให้เกิดความเท่าเทียมในการจัดเก็บภาษีเงินได้จากเงินปันผลซึ่ง เป็นนิติบุคคลต่างประเทศทั้งที่มีได้เข้ามาประกอบกิจการในประเทศไทย ตามมาตรา 70 หรือใน กรณีที่มีสถานประกอบการถาวรในประเทศไทยตามมาตรา 76 ทวิ ประกอบมาตรา 70 ทวิ แห่ง ประมวลรัษฎากร โดยกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 10 ซึ่งสอดคล้องต่อหลักความเป็น ธรรม อันเป็นหลักการบริหารจัดการภาษีอากรที่ดีก็ตาม แต่กฎหมายดังกล่าวนี้ยังคงเป็นช่องว่าง และก่อให้เกิดการวางแผนภาษีหรือหลีกเลี่ยงภาษีโดยการเคลื่อนย้ายเงินได้จากทุน (Capital Income) ไปยังประเทศที่เก็บภาษีในอัตราน้อยกว่าได้โดยง่าย เนื่องจากเงินปันผลนั้นมีลักษณะเป็น ผลได้จากทุน (Capital Income) และไม่ว่าจะเป็นดอกเบี้ย ค่าไร เงินปันผล มักมีความยืดหยุ่นสูง

⁶Taxation of Digitalized Economy Revised May 2019 โดย AICPA www.aicpa-cima.com

สามารถเคลื่อนย้ายได้ง่าย จึงเป็นแรงจูงใจให้บริษัทหรือนักลงทุนระหว่างประเทศวางแผนภาษีหรือหลีกเลี่ยงภาษีโดยการเคลื่อนย้ายเงินได้จากทุน (Capital Income) ไปยังประเทศที่เก็บภาษีในอัตราต่ำกว่าประเทศที่เป็นแหล่งเงินได้ เช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดการวางแผนภาษีหรือหลีกเลี่ยงภาษีโดยการเคลื่อนย้ายเงินได้จากทุนออกจากประเทศไทยไปยังประเทศที่มีอัตรากาษีต่ำกว่าอัตราของประเทศไทย ย่อมส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย และส่งเป็นผลเสียต่อการจัดเก็บภาษีของประเทศไทย

โดยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอังกฤษในส่วนของเงินปันผล พบว่าประเทศอังกฤษจะไม่มี การเก็บภาษีหัก ณ ที่จ่ายกรณีเงินปันผล หรือเปรียบเทียบกับระบบ DIT⁷ ได้กำหนดอัตรากาษีเงินได้ นิติบุคคลให้เท่ากับหรือใกล้เคียงกับอัตรากาษีสำหรับเงินได้จากทุน (Capital Income) และต่ำกว่า อัตรากาษีสำหรับเงินได้จากแรงงาน (Labor Income) ของกาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ซึ่งกำหนดอัตรากาษีในอัตราคงที่หรือในอัตราที่ต่ำกว่าเพียงอัตราเดียวสำหรับเงินได้จากทุน (capital income) นั้น สามารถป้องกันการเคลื่อนย้ายทุนดังกล่าวได้ กล่าวคือทำให้ไม่มีการเคลื่อนย้ายทุนออกนอก ประเทศ และรัฐสามารถจัดเก็บกาษีได้มากขึ้น และยังส่งผลให้ผู้มีเงินได้จากเงินปันผล ซึ่งเป็น ผลได้จากทุนไม่มีแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงกาษีหรือวางแผนกาษี เนื่องจากไม่ว่าเป็นเงินได้จากทุน ชนิดใดก็จะถูกเก็บกาษีในอัตราที่ต่ำกว่าเพียงอัตราเดียว ซึ่งจะทำให้ผู้มีเงินได้เข้าสู่ระบบกาษีมากขึ้น อันเป็นการขยายฐานกาษีให้กว้างขึ้น สอดคล้องกับหลักอำนาจรายได้ (Productivity) ซึ่งเป็นตาม หลักการบริหารจัดการกาษีอากรที่ดี จึงควรเสนอให้มีการยกเว้นการจัดเก็บกาษีเงินปันผลตาม มาตรา 40(4)(ข) ในตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร หรือลดอัตรากาษีการหัก ณ ที่จ่ายให้ต่ำลง เพื่อให้มีฐานกาษีกว้างขึ้น อีกทั้งเพื่อการสร้างแรงจูงใจให้กับนักลงทุน ป้องกันการเคลื่อนย้ายทุน ออกนอกประเทศ และเพื่อเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของไทยได้

3. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการหักกาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายของผู้มีเงินได้ ซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมีได้ประกอบ

⁷งานวิจัยเรื่องการศึกษาแนวทางนำระบบกาษีเงินได้แบบแยกที่มาของเงินได้ (Dual Income Tax : DIT) มาใช้ในประเทศไทย, สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, บทสรุปผู้บริหาร.

กิจการในประเทศไทยตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการหักภาษี ณ ที่จ่ายตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีสำหรับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(2) และมาตรา 40(6) แห่งประมวลรัษฎากร จึงควรยกเลิกวิธีการจัดเก็บภาษีแบบหัก ณ ที่จ่าย และเปลี่ยนมาเป็นวิธีการยื่นแบบแสดงรายการ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ มาตรา 70 วรรคแรก ใหม่เป็นว่า

“บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ มิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่ได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(3)(4) หรือ(5) ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเสียภาษี โดยให้ผู้จ่ายหักภาษีจากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายตามอัตราภาษีเงินได้ สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลแล้วนำส่งอำเภอท้องที่พร้อมกับยื่นรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่จ่ายเงินได้พึงประเมินนั้น ทั้งนี้ ให้นำมาตรา 54 มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

2. ปัญหาอำนาจการจัดเก็บภาษีเงินได้จากค่าโฆษณาอันเนื่องมาจากธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีและให้สอดคล้องกับหลักการจัดเก็บภาษีของ OECD ในการจัดเก็บภาษีเงินได้จากค่าไรธุรกิจที่เกิดจากการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 70 วรรคแรก แห่งประมวลรัษฎากร แก้ไขเพิ่มเติมใหม่โดยแก้ไขเพิ่มเติมต่อจากประเด็นปัญหาที่ 1 เป็นว่า “บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ มิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่ได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(3)(4)(5) หรือ (8) ที่จ่ายจากหรือในประเทศไทย ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเสียภาษี โดยให้ผู้จ่ายหักภาษีจากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายตามอัตราภาษีเงินได้ สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลแล้วนำส่งอำเภอท้องที่พร้อมกับยื่นรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่จ่ายเงินได้พึงประเมินนั้น ทั้งนี้ ให้นำมาตรา 54 มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

3. ปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินปันผลในกรณีห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทยเพื่อป้องกันการเคลื่อนย้ายทุน และปัญหาการวางแผนภาษี ควรแก้ไขเพิ่มเติมให้มีอัตราภาษีเงินปันผลตามมาตรา 40 (4)(ข) ให้มีอัตราลดลงจากเดิม โดยออกพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม... ว่าด้วยการลดอัตราภาษีหรือยกเว้นอัตราภาษีสำหรับเงินปันผลตาม 40(4)(ข) กรณีผู้มีเงินได้เป็นห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศและมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทยตามมาตรา 70 แห่งประมวลรัษฎากร และแก้ไขบัญชีอัตราภาษีเงินได้ท้ายประมวลรัษฎากร แก้ไขใหม่เป็นว่า

“(2) สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(ค) ภาษีตามมาตรา 70 เฉพาะกรณีการจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(4)(ข) ร้อยละ 5”

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

วิทยานิพนธ์

สุภิชัย สิริชัยรังสรรค์ 2548. “การจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลจากบริษัทต่างประเทศ จากการพาณิชย์ อิเลคทรอนิกส์.” กรุงเทพฯ : คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รายการงานวิจัย

งานวิจัยเรื่องการศึกษาแนวทางนำระบบภาษีเงินได้แบบแยกที่มาของเงินได้ (Dual Income Tax : DIT) มาใช้ในประเทศไทย, สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง บทสรุปผู้บริหาร.

เอกสารอื่น ๆ

Taxation of Digitalized Economy Revised May 2019 โดย AICPA www.aicpa-cima.com [สืบค้นเมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2562].